

Ангел Каралийчев

Приказка за бостанското
плашило

Дядо Мърморан натовари на каручката си най-узрелите любеници и поръча на бостанското плашило:

– Хей, Иванчо, добре да пазиш бостана! Останаха още десетина дни и един пъпеш-коравец. Утре ще пристигна за тях. Ще оберва бостана и ще запали колибата. А ти ще дойдеш с мене в къщи. Туй лято ти беше добър пазач. Решил съм да те ожена за една хубавица. Тя е с един крак, но е младичка, на девет месеца е. Нарича се Зелка Градинарска. На сватбата ти ще заколя угоена свиня. Туй съм го решил. Съгласен ли си?

Иванчо Страшника се ухили до уши. Размахва от радост разперените си ръце. Парцалите на ръкавите му се развяха:

– Съгласен съм, дядо Мърморане.

Заскърца дядовата Мърморанова каручка и се изгуби между царевниците. Беше рано и тихо. Слънцето го нямаше още. Цветовете спяха със затворени чашки. От близката лешникова горица изскочи едно зайче със златисто кожухче, втреничи очи към плашилото, разтрепера се и мигом се върна назад. Мина каквото мина, зайчето отново се престраши и навлезе в бостана. Този път то беше потулило с лапичка очите си – да не гледа страшния Иванчо.

– Стой! – извика плашилото.

Зайчето замръзна на мястото си.

– Какво търсиш тука?

– Търся някоя динена коричка.

– Защо ти е?

– Ще я нося на майка си. Тя е болна и лежи скрита в лешниковата горица. От жажда ѝ се напукаха устните. Позволи ми да взема една коричка, най-малката, моля ти се!

– Не може! – отговори Иванчо.

– Защо да не може? Динените кори не са потребни.

– Как да не са потребни? С динени кори дядо Мърморан охранва свинята, която ще заколи на моята сватба. Хайде сега, махвай се или ще те изям!

И бостанското плашило се наклони към зайчето. Горкото зайче сви уши и се стрелна в съседната царевична нива. Запъхтяно се мушна под един голям тиквен лист и затрепера от страх и мъка. Сълзи рунуха от очите му. От жалба подир зайчето сякаш почна да плаче и крушата, всичките ѝ листа се намокриха. Ревнаха царевичите, без глас захълцаха тиквите. Слънцето се показа. Цялата нива светна, обляна в сълзи.

– Кой разплака нивата? – попита лисицата, която беше клекарка до синора пред едно парче счупено огледало и си червеше устните с

къпини.

– Зайчето я разплака – отвърна крушата.

– Защо?

– Защото Иванчо Страшника не му позволи да вземе от бостана една динена коричка. Брей, че лошо бостанско плашило!

– Иванчо ли? Аз този Иванчо ей сега ще го науча! – закани се лисицата, захапа огледалото и се спусна към бостана. Като стигна, тя се провикна отдалеч: – Слушай, Иванчо, или ще дадеш на зайчето динена коричка, или ще отсека единия ти крак, на който стоиш, изправен!

И лисицата замахнала с опашката към Иванчовия крак, тъй както дядо Мърморан замахва със секирата.

– Тия на мене не минават – усмихна се Иванчо. – Аз съм чел оная приказка, в която се разказва как ти си подмамила косенцето да пусне едно след друго пиленцата си от гняздото на земята. Лъгала си го, че ще отсецеш дървото му с опашката си. Мене не можеш измами!

– Ти си едно безобразно плашило! – ядоса се лисицата.

– Не е вярно, аз съм хубавец. Дядо Мърморан е решил да ме ожени и да заколи свинята.

– Тебе ли ще ожени бре, грознико! Главата ти е направена от пукната катуна, ръкавите на палтото ти са от парцали, а гащи нямаш. Ти си най-грозното плашило на света. Я се погледни!

И лисицата дигна с лапа нагоре счупеното парче огледало. Иванчо се наведе и като се огледа – примря от страх. Затракаха зъбите му, нарисувани с въглен. Горкият Иванчо – той се уплаши от себе си. Заклати се като пън, отскубна тоягата, която му служеше за крак и – подскок, подскок – търти да бяга, но се спъна в диненото върже и падна по очите си.

Зайчето, което беше свидетел на тая разпрания, грабна една динена коричка и прибягна към лешниковата горичка.

Надвечер минаха яйчари. Те караха магарета, натоварени с празни сандъци. Отиваха да събират яйца по селата. Щом разбраха, че никой не пази бостана, нахълтаха като хуни, обраха всичките дини, откъснаха напукания коравец и заминаха.

На другия ден пристигна дядо Мърморан с каручката си. Поозърна се и като видя, че крадци са обрали дините, целият почервения от гняв. Ритна Иванча и се развика:

– Разбойнико, ти ми опропасти хубавия бостан, но аз ще те накажа жестоко!

И като изкара кибрита си от джоба, разлютеният дядо Мърморан драсна една клечка, запали напръхналата колиба, грабна Ивана и го

Приказка за бостанското плашило

хвърли в пламъците. Така завърши своя живот Иванчо Страшника, без-
страшното бостанско плашило.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: ВНorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3390>]